

- מה השובתו של הפילוסוף? מה לדעתכם יענה לו המלך?
 - מה עונה המלך? לפilosof? האם המלך דוחה את דבריו של הפילוסוף?
- האלוה אין לפניו לא רצון ולא שפאה, כי הוא ית' מרים מעל כל רצון וכשה, שהרי הפנייה מורה על היהת הקב"ה חוץ בדבר החסר לו ורק בבוא חפץ יגיע לשיטות, וכל עוד לא יבוא זה – חסרן בינו עומד. ובן מרים הוא האלה, לדעת הפילוסופים, מעלה דיבר יהלום הפסרים, כי הפסרים משוגעים מרצע לרענ, אולם בירית האלה לא יתכן כלל שני. ונראה שאין האלה מפיר אותה, ועל אחת כמה וכמה איתו יודע באניה וממשה, וכל שבן איתו שומע קפלתך ולא רואה תפשותך. ואם אעטם יאקרו הפילוסופים כי האלה הוא אעטם עלה העלוות בחתחות כל בברא, אך תחטאלה: כי האלה הוא אעטם עלה העלוות בחתחות כל בברא, אך תברא לא בכנה מטה האלה נתחתות.**
- ומעולים לא ברא האלה ארכט, כי העולים קרוטון; ימאו מעולים נולד כל אדם מאדם שקדם לו, ותרכבי בו: צורות אנטנות מוניות ומדות מאכבי ומאטו ומשאר קרובין, וארכיות התרבות באקלים ובארץ חמולה, במגוונות ובפורים, ובכללות תלולים וקצות חוכבים והפלוות כמי מעדם בפרטקה.
- וככל מעם הסבה בראשונה, אך לא מוחך בעיה אשר לה, כי אם על דרך האצילות: מן הסבה בראשונה נאצלה סבה שנייה, ומזו נאצלה הסבות ושלישיות ורביעיות. – וכך נתקיבו כל הסבות ומסוכבים, וכך נשתלשלו, כמו שאקיה מזא אונט לנטיך. וחיב זה קדמון הו, כשם שהסבה בראשונה קרוטונית היא ואין ראשית לה.
- (ב) אין לך הכוורתי רזהה אני דבריך נכוורתי, אבל איזם נאותים לפה שאני שבקש. שבירי ידע אני כי נפש וכה וכל רצוי להפיק רצון מהאלוה, ובכל זאת הלא גזר לי כי מפסיק איט רצוי, אם כי בנתני רציה, – לא, אטוא, אלא ספק, מחלוקת הרצוי מפדר עצמו, לא מצד פניה שושנה. כי אם לא כן, מה לגוזרים ולפנסליים, אשר חילקי בינויהם את תשלום חמסב, גלחים וזה בות, אם כי כל אחד מהם עבד את האלה שפוך בעיה וכה ותג ניריות פרישות וכם התחפל, רציא לא פפרטכח במקשה להרגן את חברו, בהאמינו כי יש בוה צדקות ודולח וחותמות אל האלה, וביחד חמשה בוה מאפין כל אחד מהם כי במו זפה לנו ערוי – והלא הגדת שיעם גם יחד נקנעת אצל השכל.

- בעקבות מה יוצא המלך למסע?
- אל מי לדעתכם היה עליו לפנות?
- מדוע פנה אל הפילוסוף?

סתיחה

שאול שאלני לשעות ולתשיבות אשר עתי נגיד טענותיהם של החולקים על דעתו: בין הגשכים אחר הפילוסופיה, ובין מאפייני דתות אחרות. ובין הפינים שבנו ישראל. מופרקי מה שטעתי לפניו ימן מה – טענות ששנן החבר, לנמי כארבע מאות שנה, בפני מלך הכהנים, טענות אשר על פיו נבל מלך את דת היהודים, כמו שהדבר מסרנס וכמו שהוחרב בספריו דברי הימים. מלך זה – מס' פרט – נשוא אליו חלום אחד פעמים רמות. במלומו והנה מלך מדבר אליו ואומר לו: «בנתך רציה בעי האלה, אבל מועלך איט רצוי». ותפלך היה וזה מאר במצוות דת הכהנים, עד שהוא עצמו היה מפסיק בוטיכל אשר להם ומקירב קרבנות בלב שלם. אולם עם כל אשר הוסיף לשמר את המצוות חתן היה הפלך נראה אליו לילה לילה והוא אומר לו: «בנתך רציה, אבל מועלך איט רצוי». דבר זה נרם לו למילך הכהנים לדבר ולחדר בדבר הקאמונות וחדשות, – וסוף דבר התהדר הוא עם רב מן הכהנים אותו, והנה רבות מפענות החבר היה לי לקרה רוח בקהלון מסכימות עם דעתו, – ואמר: ראייך בדבר כי אוכל את הטענות הנה כאשר נגלהלו, – «הפטולאים יבריטו».

מספרים כי פגנלה לו למילך הכהנים בחלום כי בנתו רציה בעי האלה אך מפסיק איט רצוי, אף נצחה בחלומו זה לבקס את הטענה הרצוי בעי האלה, פנה בראשונה אל פילוסוף אחד בשם לאלה להאמינו.